

Nagyboldogasszony

(augusztus 15.)

Jel 11,19a. 12,1–6.10

Öltözete nap

Megnyílt az égben az Isten temploma, és láthatóvá vált a szövetség ládája a templomban. Erre villámlás, égzengés, földrengés és nagy jégeső támadt... Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony; öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. Áldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott. Most egy másik jel tűnt fel az égen: egy nagy vörös sárkány, hét feje volt és tíz sarva, s mindegyik fején korona. Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát, és a földre szórta. Ekkor a sárkány odaállt a szülő asszony elé, hogy mihelyt megszült, elnyelje gyermekét. Fiút szült, fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket. Gyermekét elragadták Istenhez és az ő trónjához. Az asszony a pusztába menekült, ahol az Isten helyet készített számára, hogy ott éljen ezerkétszázhatvan napig.... Ekkor harsány hangot hallottam az égben: „Eljött Istenünk üdvössége, ereje és országa, és az ő Fölkentjének uralma, mert letaszították testvéreink vádlóját, aki éjjel-nappal vádolta őket Istenünk színe előtt.

Apokaliptikus Asszony, Holdsarlós Madonna: János látomásában „egy nagy jel, kinek öltözete a nap, lába alatt a hold, fején 12 csillagból a korona” (Jel 12,1–2) képekkel van ábrázolva. A jó és a gonoszság küzdelmének jelenetében egy fiút szülő nő, és az ő ellensége áll. Az utóbbi egy hétfejű sárkány képében. Ez a küzdelem azonban Isten tudtával zajlik, és végül is megmenti őt Isten. Annak ellenére, hogy a sárkány el akarja nyelni, egy angyal Isten elé viszi a gyermeket. Az asszony pedig sasszárnyakat kap, hogy a pusztába meneküljön 1260 napra. Az egész apokaliptikus küzdelemnek Mihály főangyal vet véget, aki véglegesen legyőzi a sárkányt (vö. Jel 12,3–18). A leginkább elterjedt nézet szerint ezt az asszony Jézus édesanyjával, a Boldogságos Szűz Máriával azonosítják. De azonosítható a szimbolikus értelmezés segítségével az asszony az egyházzal, aki üldöznek. Alkuin a földsarlót a világ mulandóságára és változandóságára értelmezte. A keresztes háborúk idején és a török veszedelem idején a sarlót a muszlim világ szimbólumának tartották. A 12 csillagon a 12 az ókeresztény egyházatyák a 12 pátriárkát értették vagy Izrael 12 törzsét, az Újszövetségben pedig a 12

apostolt. A nyugati világban a 12. századtól a napba öltözött asszony egyértelműen Szűz Máriával azonosították, és ezt a képet a szeplőtelen fogantatás, a megtestesülés, valamint a menybevétel képi leírásának tartották. IV. Szixtusz pápa. (1471–1484) ezen az ünnepen búcsút engedélyezett azoknak, akik a Szűz Mária valamely képe előtt a töröktől fenyegetett kereszténységért imádkoznak.

Ennek a szövegnek az értelmezését igen meghatározta az egyház történelmi, politikai környezete és a muszlim világgal folytatott politikai katonai küzdelme. Ez az összefüggés mára megszűnt. Az egyháznak és a hívőknek más konfliktusokkal kell szembenézni. A II. Vatikáni Zsinat Máriának új címet adott, éspedig az „első hívő” címét. Ő tartott ki Jézus mellett a megváltáshoz vezető keresztúton, az ősegyházban ezért fogadták be az apostolok közösségébe és lett az első keresztény közösségeknek tisztelt személye. Úgy gondoljuk, hogy hasonlóan az egyház mellett áll most is.

Egyéni küzdelmeink idején nagy erőt jelent, ha tudunk olyan személyhez imádkozni és a segítségét kérni, aki ugyanazt a szenvedést élte át, mint amit mi is átélünk.